

רחל אלבק-גדרון שלושה שירי סומא בארובה

1

נִדְחָף וְנִדְחַק הַסּוּמָא הַלְּזוּה,
הַכְּתָפִים קְרוּבוֹת לַסְנַטֵר הַמְשַׁלַּח,
הַכְּרָכִים זְעוֹת, סַנְדָּלָיו בְּתֵהוּם,
הוּא נִדְחַק וְנִדְחָף בְּמוֹרֵד אַרְבֵּה,
הוּא מְרַגֵּשׁ אֶת הַטֵּיט, הוּא מְרַגֵּשׁ אֶת קוֹרֵי
עֶכְבִּישׁ הַטְּחָבִים שְׁמַעֵל לְאַזְנוֹ,
הוּא מְרִיחַ אֶת רֵיחַ הַפִּיחַ הַקָּר,
הוּא מְרַגֵּשׁ עַל הַקִּיר אֶת קְטִיפַת הָאֶפֶר,
הוּא נִדְחָף וְנִדְחַק, הוּא כָּבֵד גֵּר כָּאֵן שְׁנַיִם,
הוּא שׁוֹתֵה וְאוֹכֵל כָּאֵן רַק מִיַּם חַיִּים
הַנוֹבְעִים מִן הַקִּיר, וּמַעֲט מִן הַמֶּן
הַצּוֹנַח מִלְמַעְלָה, שְׂרָף אוֹ שֶׁטֶן
אֶת הַמֶּן מְשַׁלְּחִים כָּאֵן דְּבַר יוֹם-בְּיוֹמוֹ,
עַת הַשַּׁחַר יֵאִיר וְהַיּוֹם יַעֲלֶה —
הַיֵּשֶׁר אֶל הַפֶּה שֶׁל סוּמָא-הַלְּזוּה.

וְהוּא חַי כָּאֵן דְּחוּף וְנִדְחָף וְנִקְלָה,
הוּא שׁוֹנֵא כָּל שְׁנֵיהֶם, הוּא הוֹלֵךְ וְרֹזֵה,
עַד שְׂיוֹם לֹא רְחוּק — מְעַנֵּן בְּנֻדָּאֵי —
הוּא יְרֹזֵה כְּכֹר דִּי עַד שְׁפַתֵּעַ יַצְנַח
מִמְרוֹמֵי אַרְבַּת הַגְּזוֹן הַמְעַבָּה
לְמַטָּה לְפִיחַ, בְּרַב עֲנָנִים,
הוּא יִגִּיעַ סוּף סוּף עַד לְמַטָּה, אֲלִינוּ —

קְבוּצָה מִמְתִּינָה שֶׁל שְׂכָנִים.

שָׁם, מִבְּעַד לְעֵנָפִים הַמְּנַמְרִים, כְּמַעַט וְאֵינְנִי רוֹאֶה
 אֶת הַבַּיִת הַקָּט צְהַבְהָב
 הַרוֹאֶה בְּאֶבֶק הַדָּק,
 חֲלוּנָיו אֶטוּמִים בְּלִבְּן־מְהַרְהָר,
 צַל־לֵילֶךְ אֶרְכְּנִי כְּעַרְפֵּל־הָעָנָן
 הוּא מְטִיל עַל הַהָר הָעֵשָׂן מִיְמִינוֹ.
 בְּקִשִּׁי נִתֵּן לְעֵינַי לְהִבְחִין
 מִבְּעַד לְרִב־הָעֵנָף הַמְּנַמֵּר
 אֵיךְ הַדֵּלֶת פְּתוּחָה שָׁם קִמְעָה כְּקוֹרָה
 וּמִבְּעַד לְדֵלֶת בְּהַד הָאֶבֶק
 אֶפְשֶׁר שָׁם אוֹלֵי לְנַחֵשׁ שְׂרָאִית
 אֵיךְ יָד גְּעֻלְמַת רֶכֶה כְּכַנְף־עֵשׂ
 שׁוֹלְחַת הַחַיּוּצָה — עוֹד רִגַע מְעַט
 וְאֵינְנִי רוֹאֶה
 לְאוּרוֹ שֶׁל גְּרִי הַכְּבֵה וְהוֹלֶךְ —
 אֵיךְ בְּאוֹר הַמַּסְמָא שָׁם, י"ז בָּאֵב,
 שׁוֹלְחַת הַחַיּוּצָה הַיָּד הַדוֹהָה
 זֵיו צְפוּר־עֵנָקִים־וְכֹהִים
 לְעוֹפֵף אֶל אֶרֶץ הַחַוִּילָה
 אֲשֶׁר שָׁם הַזֶּהָב הַטּוֹב,
 וְשֵׁם אֶבֶן הַשֶּׁהֶם שְׂחָרָה.

בְּקִשִּׁי נִתֵּן לִי לְרֹאוֹת,
 לְאוּרוֹ שֶׁל גְּרִי הַכְּבֵה וְהוֹלֶךְ,
 אֵיךְ אֲמַנּוֹן הַקָּט מִתְקָרֵב לְעֵבְרִי,
 תְּאֲנִים בְּיָדוֹ

ואולי רמונים,
הוא מקפיץ כמתופף את גרביו הלבנים
על רצפת האיזוסוף השחרה.
הוא מגיע, עורו מתבונן לאחור
מרבוע האור, מרבוע האור
של חלון המטבח העוטה מסתורין,
וכמעט ומועד על דבר-מה בכחלין
שעומד בדרכו ובינו לביני,
ואני במקלי הלבן מסיטה
זה דבר-מה-הפחל-מתגלה-כמעיל
לחושיו של מקלי הלבן הנפלא.
ואמנון הקט עוד גדל והולך
והלה מוארה סביב גופו החשוך
וצללי בדרים, תפוחים או רמון
מתנפלים לרגליו ונופלים בתיפור
מכפות הידים קטנות לו,
כמין קסטניטות של פוך.

והוא בא והולך והוא בא והולך
לעברי ולעבר גרי הכבה,
והלה של נגיל מערב באבחה,
סביב ללילות רסיסי תלתליו

הנה הוא בא, הנה הוא בא
אמנון הקט, בחתול הרטב,
רמונים על שכילו, הנתיב המואר
מחלון המטבח עד אלי.